

Martin Čepelík se narodil v roce 1981. Studoval na gymnáziu Arabská v Praze 6 a mezi jeho mladší spolužačky patřila i Martina Trchová. V době studia začal skládat písničky. Hraje v divadelním souboru Ty- Já - Tr v divadélku Radar a studuje 3 ročník na 3. lékařské fakultě UK v Praze, obor všeobecného lékařství. V roce 2002 se dostal do semifinále Zahrady v Trutnově. Nedávno křtil CD demo Mám malý červ.

Martine, proč tak poměrně málo koncertujete? Může za to náročné studium?

Ne, to určitě ne. Studium má možná vliv na to, že už nehraju tolik divadlo, ale na koncertování určitě ne. Ten hlavní důvod je v tom, že si nemůžu dovolit uspořádat byť třeba jednou měsíčně svůj vlastní recitál. Ne, že by to nešlo, ale nemyslím si, že by chodili diváci. A na to, aby si mě někdo zval jsem ještě pořád moc málo "profláknutý" a ještě moc "začínající". A vlastně ani nevím, jestli by mě to pak těšilo. Teď jsem hrál v jednom měsíci čtyřikrát a už cítím, že toho bylo moc. Hrozně nerad se opakuju, ale v tom množství to asi ani jinak nejde. Myslím, že mi vyhovuje tempo tak jednou za tři, čtyři měsíce

V kategorii mladých písničkářů a písničkářek podle mého názoru převažují děvčata. Namátkou jmenuji Martinu Trchovou, Terku Terčovou, Magdu Brožkovou, Žofku Kabelkovou, Pavlu Milcovou a tak bych mohl pokračovat. Kluků - písničkářů, kteří se mi vybavují (kromě vás) by tolik nebylo, resp. není tolik těch, na jejichž koncerty bych šel opakovaně. Myslíte si, že se tak moc mýlím?

Martin Čepelík na snímku Tomáše Pohla

Tak předně nevím, jestli jsem ten písničkář, na kterého by lidi přišli opakovaně. Ale jinak máte pravdu, že když se mě někdo zeptá na současné folkové písničkáře, tak se mi v prvé řadě vybaví holky. Myslím, že je to otázka toho, co od písničkáře, potažmo folku dneska chceme a co jsme chtěli kdysi. A v odpovědi je myslím ten zakopaný pes. Moc by mě zajímalo, jak by

dnes vypadal koncert Karla Kryla?

Občas hrajete s kamarádem Kubou "Notou" Dorňákem. Jak jste se s Kubou dali dohromady a co vám společné hraní a zpěv přináší?

Jej, tak to je otázka pod pás, protože my to s Kubou před lidmi tajíme. Vlastně ani nevím, jestli si to ještě pamatuju? ale ano, snad bych to dohromady dal, ale spíš si to necháme jako překvapení na nějaký náš společný koncert. Ve zkratce se dá říct, že nejdřív si našel Kubík mě, a pak zase já jeho. A co mi naše hraní dává? Naprosto úžasnou zábavu a možnost zahrát si s člověkem, se kterým jsme na pódiu naladěni na stejnou strunu. A miluju Kubíkovi verše! A mé tajné přání?! - aby se jednou neříkalo jdu na Plíhala a Nohavicu, ale jdu na Kubíka a Marťase? ne, dělám si legraci :-)

Že našeho občasného povídání vím, že máte rád Jarka Nohavicu a Karla Kryla. Jste stejně starý jako má dcera, nemohl jste tedy zažít, co pro mou generaci Karel Kryl znamenal, zejména po sovětské okupaci. Co dává, Martine, Karel Kryl vám?

Texty? to, že jimi něco sděluje a ve většině případů velice nadčasově (a myslím, že Kryl rozhodně není jen písničkář jedné generace). I to, že mi svými písničkami přibližuje dobu, ke které asi nikdy nebudu mít vztah jako vy, ale přeci jen jsem ji kousek prožil. Pro mě je to zcela mimořádná osobnost. Myslím, že písničkaření je snaha něco sdělit (nebo by mělo být). A to on chtěl a sakra uměl!

Přiznám se ke své hanbě, že jsem zatím neviděl některé vaše divadelní představení v Radaru. Jak jste se dostal ke hraní divadla, v jakých představeních vás čtenáři FOLKtímu mohou vidět a co vám hraní divadla dává ve vztahu k vašemu vystupování písničkáře?

K divadlu jsem se dostal před deseti lety na "nátlak" svojí maminky. Sice jsem vždycky chtěl, ale chyběla mi odvaha, takže mě máma jednou poslala "na zkušenu" do divadla a tam jsem už zůstal. A co mi divadlo dalo? Odvahu postavit se před lidi, divadlo mi dalo i moji první písničku,

divadlo mě z velké části vychovalo? a ty představení? Tak teď mě můžete vidět vlastně už jen v Sexu noci svatojánské od Woody Allena, který měl teď premiéru. Ale zase až v říjnu.

Obvyklá otázka - co je u vás první, hudba nebo text?

Obvyklá odpověď - jak kdy :-) Ale většinou je to takto - 1. myšlenka, něco, co chci sdělit à 2. hudba, nebo spíš její pracovní verze à 3. první sloka a refrén à 4. úprava hudby à 5. zbytek písničky, většinou na přeskáčku à 6. finální úprava a zrání písničky? nebo se na to dá koukat taky z jiného úhlu pohledu. A pak je odpověď jasná - vždy text.

Ve vašem písničkářském repertoáru jsou i vážná témata, například píseň Dav chce krev nebo Monolog. Co vás vede a vedlo k tomuto tématu, kde cítím zcela určitý životní postoj a názory?

Právě ten životní postoj, ten názor. Já píšu? já bych chtěl psát písničky proto, abych lidem něco sdělil. Víím, že je to občas těžce stravitelné, takže na recitálech se to většinou snažím nějak odlehčit. Ale to, proč dělám písničky, to je právě Dav, Monolog, Modlitba, Ukolébavka? a taky právě proto píšu tak málo o lásce.

Na křtu 30. května letošního roku hostovala i vaše sestra. Má nádherný alt, ale je na ní vidět určitá tréma a nezkušenost. Je vaše sestra někdy první posluchačkou vašich písní a budou ji moci diváci zase někdy slyšet a vidět na vašich koncertech? Osobně bych to dost uvítal.

Tak to bude nejvíc záležet na ní (a pak samozřejmě na tom, jestli zase bude nějaký recitál :-)) Ale už jenom přemluvit ji k tomu, aby mi zahrála na křtu byl téměř nadlidský úkol. Musel jsem použít dokonce i lstivé praktiky. A tréma tam určitě byla, protože to bylo její první skutečné koncertování (i když má zkušenosti z divadla) A taky nemohla skoro hýbat s levou rukou, což mi samozřejmě neřekla :-)

Mohl byste více říci o doprovodné části na vaši CD Mám malý červ, tedy o vašich kamarádech a kamarádkách?

Těch lidí si nesmírně vážím a je mi ctí, že mi pomohli natočit to mé CD? pardon DEMO :-)
Myslím, že se dá bez nadsázky říct, že to CD je jejich, protože moje písničky díky nim dostaly zcela nový rozměr. Moc je obdivuju, jak jsou schopni hrát na své nástroje. Podle mě jsou naprosto profesionálové. Na příští CD už jenom najdu někoho na kytaru a zpěv a bude to dokonalé.

Chystáte se znovu účastnit nějakého festivalu jako soutěžící?

A má to cenu?! Ale určitě, za zkoušku člověk nic nedá :-)

Terka Terčová jednou na koncertu řekla (myslím, ovšem bez nároku na původnost myšlenky), že při delším koncertu písničkáře lidé usínají nebo odcházejí. Dávám Terce zapravdu jen zčásti. U vás, ale například u Zbyňka Zemana, Jeronýma Lešnera nebo ze starších například u Jirky Zipa Suchého (ostatním zde nejmenovaným se omlouvám) takový pocit nemám? Čím myslíte, že se dá Terčin závěr vyvrátit?

Myslím, že každý hledá u písničkáře něco jiného a proto každý bude usínat u něčeho jiného. A když to najde, tak u toho neusne. Takže bych doporučil lidem, aby chodili na to, co je baví, co se jim líbí a usínat se nebude (otázka je, jestli pak nebudu mít věčně prázdnou :-)) Ale jinak já se proti tomu snažím bojovat tak, že kecám, říkám verše a hraju "veselé" věci. I když bych byl radši, kdyby lidi přišli na Monolog.

A poslední otázka, jaké jsou vaše další písničkářské a i jiné plány?

Koncert na zaplněném Strahově? Platinová deska?? Ne, v první řadě dostudovat školu a dělat dobře medicínu, být doktor, kterého se lidé nebojí a ke kterému budou chodit rádi (možná pediatr) A taky mám pocit, že se přeci jen asi nedá žít bez lásky? no a všechno to ostatní už je jenom bonus.